

ring af Folketinget i tiden frem til den 24. oktober 1993,

at der udtrykkes ikke blot alvorlig kritik, men misbilligelse over for Ole Stavads vildledende og bevidste ikkesvar under Folketingets spørgetid den 27. oktober 1993.

Et flertal (V, KF, SF, FP og EL) konkluderer endvidere,

at der udtrykkes alvorlig kritik over for regeringens håndtering af sagen i perioden den 29.-31. oktober 1993, hvor den pludselig giver udtryk for, at sparekassen ikke uafhængigt af købsprisen kan opnå et skattefradrag på 173 mio. kr., og at sparekassen kan anlægge retssag, hvis den er uenig i denne fortolkning.

Et mindretal (S, RV og CD) ønsker til ovenstående konklusioner og sammenfatning at tilføje:

Mindretallet har nøje gennemgået såvel beskrivelsen som konklusionsafsnittets analyser. Mindretallet kan ikke på alle punkter tilslutte sig formuleringerne, men på baggrund af det åbne forløb i udvalgets arbejde, synes det ikke afgørende at gennemføre en længere ord- og sætningskløvning.

Som afgørende eksempler på faktisk forkerte eller manglende oplysninger kan nævnes:

a. Det fremgår ikke af omtalen side 37, at Ole Stavadvad fremsendte Kammeradvokatens notat til medlemmerne af Folketingets Erhvervsudvalg forud for samrådet den 28. oktober 1993, og at samrådet tog udgangspunkt i dette notat, som beskriver såvel den generelle problemstilling som den konkrete problemstilling. Ole Stavads besvarelse tog sit udgangspunkt i netop dette notat, som allerede den 26. oktober 1993 var tilsendt Sparekassen Nordjylland.

b. Formuleringerne i konklusionen side 37:

”Stavad bliver ifølge hans oplysninger til udvalget ikke orienteret om, at Spar Nord i den konkrete sag ikke kan få et lovligt skattefradrag på 173 mio. kr., før Chresten Amby gør rede for sagen på mødet den 28. oktober om aftenen.”

Ole Stavadvad har ikke over for udvalget forklaret, at han indtil mødet den 28. oktober om aftenen var af den opfattelse, at sparekassen

fuldt ud kunne udnytte de 173 mio. kr. som fradrag. Ole Stavadvad har derimod oplyst, at han var bibragt den opfattelse, at der var stor usikkerhed om, hvad den skattemæssigt opgjorte anskaffelsespris endeligt ville blive opgjort til. Netop usikkerheden om anskaffelsesprisen, og hvor stor en del der kunne anvendes, var baggrunden for at sende Kammeradvokatens notat til Sparekassen Nordjylland og indgik ifølge Ole Stavadvad i de efterfølgende samtaler med Jørgen Giversen.

c. Formuleringerne i konklusionen side 38 og 39:

”Det er i denne forbindelse kritisabelt, at regeringen pludselig meddeler Spar Nord, at telefaksen skal forstås sådan, at sparekassen ikke uafhængigt af købsprisen kan opnå et skattefradrag på 173 mio. kr.”

Allerede med Kammeradvokatens notat, som blev tilsendt Spar Nord den 26. oktober 1993, fremgik det, at ”købsprisen” udgjorde et loft over fradragets størrelse. Derfor var der for regeringen ikke tale om en pludselig ny meddelelse.

Til den udtalte misbilligelse af Ole Stavadvad bemærkes, at kritikken retter sig mod en besvarelse af et tillægsspørgsmål under en spørgetid.

Spørgsmålet handlede om, hvorvidt Told- og Skattestyrelsens embedsmænd havde ændret opfattelse undervejs, og om det skete efter drøftelse med skatteministeren (Ole Stavadvad) - Folketingstidende 1993-94, sp. 873 og 874.

Skatteministeren (Ole Stavadvad) svarede: ”Hr. Anders Fogh Rasmussen stillede et spørgsmål, som jeg forstod sådan – lidt pakket ind – om Told- og Skattestyrelsen af mig var blevet bedt om at nå frem til en konkret afgørelse. Dertil er svaret nej.” Folketingstidende 1993-94, sp. 874.

Afhøringerne af alle involverede embedsmænd og advokat Søren Skov Knudsen fra Kammeradvokaten i undersøgelsesretten har fuldt ud bekræftet, at daværende skatteminister Ole Stavadvad ikke forsøgte at få embedsmændene til at skifte holdning. Svaret til Anders Fogh Rasmussen er således korrekt.

Da Anders Fogh Rasmussen fastholdt sit tillægsspørgsmål om, hvorvidt embedsmændene havde skiftet holdning undervejs, svarede skat-